

צ'מברליין כצ'ייקובסקי: בבית משוגעים

דיוקנת מלחין

כנופרע צעיר

אוהבי המוסיקה (סטודיו, תל-אביב, אנגליה) — כל מי ש- שונא את המלחין הרוסי פיוטר איליץ צ'ייקובסקי יכול סוף כל סוף לנקום את ניקמתו: כל מה שעליו לעשות הוא ללכת לקולנוע „סטודיו“ השבוע ולראות כיצד מציגים את הבלוט ברומנטיקאים הרוסיים במאה ה-19, בדמות הומוסקסואלי מופרע, אכול תסביכים ותיסכולים, דמות חיוורת וקלושה (ריצ'ארד צ'מברליין מדגיש את הוורונה בחוסר-מישחק) שאי אפשר, בשום פנים ואופן, להבין כיצד היתה מסוגלת ליצור משהו. ואם לא די בכך, הופכת הנקמה לאכזרית עוד יותר, כאשר מכל חייו ויצירתו של צ'ייקובסקי בוחר הבמאי קן ראסל להציג בעיקר את תקופת נישואיו הקצרה והאומי-ללה. הסרט מקדיש את עיקר תשומת הלב לאשתו, המו-צגת כנימומנית חסרת-תקנה ומטרופת לחלוטין, נשואה לצ'ייקובסקי בגלל שמו, ורודפת אותו בתשוקותיה העזות, שהוא, ההומוסקסואל, אינו מסוגל לספקו.

כל זה נכחש יחד ביניו האמונות של קן ראסל, מי שזכה לתהילה בגלל „נשים אוהבות“, ונראה כאילו כל מה שהטריד אותו סרט זה הוא כיצד להגיע לסצינות ארוטיות מדהימות ככל האפשר, להציג התנהגות מוזרה כמה שיותר וריאליזם מחריד מכל מציאות אפסרית מבלי לבזבז זמן על שטויות עלילתיות באמצע. לכן, מתקבל מאד על הדעת שהסרט יזכה להצלחה קופתית עצומה. ובצד, מדוע לא? אפשר לראות את גלנדה ג'קסון מתפתלת במערומיה בתא-רכבת, הסאדיסטים יכולים ליהנות מסיטו החוזרים של המלחין אודות היום

מארגני חודש האמנות בצפת אינם מסוגלים, כנראה, להסתגל לרעיון שישנם הסועלים בהצלחה „7 פעמים ביום“. כך מסתבר מן התגובה על כתבה שהתפרסמה בהערסם הזה לפני שבועים, על הקרן פרודוקציה ישראלית קנדית 7 פעמים ביום, שהצגת-הבכורה ההגיגית שלה צריכה היתה להעריך בצפת. כאשר ראו פרנסי העיר צפת במה המדובר בסרט, וכאשר נזכרו שבועם קהל-הבוחרים הדתי בעירם אינו מבוטל כלל וכלל, רמזו למארגני שבוע הקולנוע, שמוטב יהיה לוותר על ההיגא. או למי צוא נושא מתאים יותר לכבוד בו את האירוע הציבורי-תרבותי. מצד שני, גם נציגי משרד-התירות, המהווים גם הם חלק פעיל באירגון חודש האמנות, לא גילו התלהבות יתרה להופעת השר בהצגת סרט המשמש אולי, לוח-פירסום אידיאלי למדינת ישראל, אבל אינו תואם בכל את קווי-היסוד של הקרן אליציה ואת הסטאטוס קוו עם המיפלגות הדתיות. ושוב, נרמז למארגנים, מוטב לבחור בסרט אחר.

קוטז וטרי בי, 7 פעמים ביום, הסטאטוס קוו אינו חשוף

הולדן וליזי: „סיפור אהבה“ לילדים

רגשנות

ולא רגישות

המישאלה האחרונה (אסתר, תל-אביב, צרפת) — בנו של מילי-יונר נפגע מקרינה רדיו-אקטיבית, שעה שהוא מבלה חופשה יחד עם אביו בקורסיקה, ומטוס הנושא פצצה גרעינית מתפוצץ מעל לראשם. לילד נותרו ששה חודשים לחיות, והאב מחליט להקדיש את עצמו ואת כל תשומת לבו, כדי להפוך חודשים אלה למאושרים ביותר בחיי הנער. סיפור זה של הסופר הצרפתי מישל בטאי, שצריך היה להיות במקור מין הטפה לשיבה אל חיק הטבע, וביקורת על העולם הטכנולוגי המסואב, שבנה האדם לעצמו, זכה בעיבוד הקולנועי להפוך למלודרמה שתחסל את כל מלאי המטפחות של כל אם יהודיה כשרה. הסיפור השקול, שלא הצליח אולי תמיד בשיקוליו האידיאלוגיים, אבל תיאר ברגישות רבה את התפתחות הרגשות של האב בחודשים בהם הוא נוטל את הבן לאחוזתו הכפרית מעניק לו כל מה שהוא מבקש, נפל לידיים הפעלתניות של טרנס יאנג — מומחה לסרטי בונד — שאינו יכול, אינו יודע ואינו מעוניין יין ברגישות, כל עוד עומדת לרשותו הרגשנות. ואכן, כל השינויים נעשו בכונה לקרוע את לב הצו-פיס. הילד, היפהפה כמעט כמו נערה, הוא מתוק, מוש-לם, מחונך ונפלא, כפי שרק ילד באגדות יכול להיות. ואילו כל המבוגרים הסובבים אותו, חיוורים, עוסקים בפליטת משפטים רבי-משמעות כמו: „אינו דרך עצובה

המארגנים הבינו את הרמז. 7 פעמים ביום יוצג אמנם בצפת, אבל לא בחגי-גיות, לא בככורת רבת-ירושם, ולא בהש-תתסות שרים ונציגי ציבור.

תהריק תל-אביב

המארגנים הבינו את הרמז. 7 פעמים ביום יוצג אמנם בצפת, אבל לא בחגי-גיות, לא בככורת רבת-ירושם, ולא בהש-תתסות שרים ונציגי ציבור.

סוזן בנטון מארחת במיטה

ניתורים קלים

על אופנועים

הסרסור והחובבת (ירון, תל-אביב, גרמניה) — העלמה סוזן בנטון זכתה לתחילת עולם, לא-חר שהמומחה מס' 1 לחתיכות בארצות-הברית, הלא הוא יו הפנר, המו"ל של „פלייבוי“, בחר דווקא בה, לאחר שהציג את כל המודותיה בירחוננו, להיות בת-יוגו הקבועה. ומאחר ו„פלייבוי“ מתגאה בתפוצה של כחמשה מיליון גליונות בכל רחבי העולם, מובן שהיו רבים אשר מיהרו לחשוב על המוטנציאל העצום שיש לחתיכה אשר זכתה לפירסום מעין זה. העלמה בנטון מגלמת כאן דמותה של נערה צעירה, המגלה את קסמי המין על גבי האופנוע של גברר השכו-נה, בעיר-השדה בה נולדה. לאחר מיסגל זה, מחליטה הנערה שהדבר מוצא חן בעיניה, ויוצאת למסע ניתורים קלים ממיטה למיטה, כאשר מוזמן לזמן היא מוכנה אפילו להסתפק בספסל של אוטובוס לתרגילי ההתעמלות שלה, בתנאי שהתמורה לכך משתלמת. זמסר-ההשכל של כל המסע הזה, שאין מוסר — ורק

הכסף יענה את הכל. זה ידוע, אבל אפשר תמיד להיזכר בזאת פעם נוספת.